Zaak 19/85

A. Grégoire-Foulon
tegen
Europees Parlement

„Ambtenaren — beslissing onnodig — ontvankelijkheid"

Samenvatting

Procedure — Beroep zonder voorwerp geraakt — Nieuw verzoek kennelijk niet ontvankelijk — Doorhaling
(Reglement voor de procesvoering, artikel 92, paragraaf 2)

BESCHIKKING VAN DE TWEEDE KAMER VAN HET HOF
28 november 1985 *

In zaak 19/85,

A. Grégoire-Foulon, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Bertrange, vertegenwoordigd door F. Entringer, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue du Palais de Justice 2,

verzoekster,

* Procestaal: Frans.

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door zijn secretaris-generaal H.-J. Opitz, en M. Peter, afdelingshoofd, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van het door het Parlement ingestelde raadgevend bevorderingscomité om verzoekster niet te plaatsen op de lijst van de ambtenaren die in 1984 voor bevordering in aanmerking komen,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: K. Bahlmann, kamerpresident, O. Due en F. Schockweiler, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: P. Heim

de navolgende

BESCHIKKING

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 23 januari 1985, heeft verzoekster, A. Grégoire-Foulon, ambtenaar van het Europees Parlement sedert 1972, vanaf 1979 in de rang B 2, beroep ingesteld primair strekkende tot nietigverklaring van het besluit van het raadgevend comité om haar niet te plaatsen op de lijst van de in 1984 voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren. Subsidiair vordert verzoekster, zakelijk weergegeven, dat het Hof verklare voor recht, dat het raadgevend comité de elementaire regels inzake verweer in acht dient te nemen — dat het met name alvorens een bezwarend besluit te nemen, de betrokken ambtenaar moet horen en het besluit waardoor de situatie van de ambtenaar ten ongunste wordt gewijzigd, met redenen moet omkleden —, en het voor het overige al het andere opdraagt wat rechtens behoort.

2 Blijkens het dossier heeft de voorzitter van het Parlement in 1982 een „interne richtlijn inzake de samenstelling en werkwijze van het raadgevend bevorderingscomité" vastgesteld; dit comité heeft tot taak „het tot aanstelling bevoegd gezag te adviseren met betrekking tot bevorderingen binnen de loopbanen zowel als naar een hogere loopbaan." Het raadgevend comité bestaat uit een voorzitter zonder stemrecht, één lid voor elk der directoraten-generaal en een gelijk aantal vertegenwoordigers van het Personeelscomité. Voor de bevorderingen naar een hogere loopbaan stelt het comité een lijst op van ambtenaren die voor bevordering in aanmerking komen; deze lijst wordt bekendgemaakt en blijft tot het eind van het jaar geldig. Bepaald is, dat alle bevorderbare ambtenaren op basis van de gegevens van hun persoonsdossier door het comité in aanmerking worden genomen, en dat de namen van de ambtenaren die niet vóór 31 december zijn bevorderd, ambtshalve worden ingeschreven op de lijst voor het volgende jaar, behoudens andersluidend en met redenen omkleed besluit van het comité.

3 Bij brief van 11 juli 1984 heeft de advocaat van verzoekster zich op grond van artikel 90, lid 2, van het Statuut gericht tot de voorzitter van het Parlement in diens hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag, en de aandacht gevestigd op het feit dat verzoekster, anders dan het jaar daarvoor, in 1984 niet geplaatst was op de door het raadgevend comité opgestelde lijst van bevorderbare ambtenaren. Dit besluit zou zijn genomen zonder verzoekster te horen, en bijgevolg inbreuk maken op het recht van verweer en een verkapte tuchtmaatregel vormen, die onwettig is omdat zij buiten een tuchtprocedure om is getroffen. Gevolg gevend aan een uitnodiging van de directeur-generaal Administratie, personeel en financiën, heeft verzoekster zelf op 6 september 1984 een brief, gelijkluidend aan die van 11 juli 1984, geschreven aan genoemde directeur-generaal. Ten slotte heeft verzoekster op 23 januari 1985, stellende dat haar klacht bij stilzwijgend genomen besluit was afgewezen, het onderhavige beroep ingesteld.

4 Bij brief van 17 juli 1985 heeft het raadgevend comité verzoekster ervan in kennis gesteld, dat het comité tijdens zijn buitengewone vergadering van 10 juli 1985 haar geval opnieuw had onderzocht en had besloten zijn besluit om verzoeksters naam niet op de lijst van de in 1984 bevorderbare ambtenaren te plaatsen, te annuleren en dat bijgevolg verzoeksters naam weer op die lijst voorkwam alsook, bij wege van automatische overschrijving, op de lijst van 1985.

5 In deze omstandigheden heeft het Parlement het Hof voorgesteld de zaak door te halen daar het beroep zijn belang heeft verloren. Het Parlement heeft zich bereid verklaard de kosten te dragen.

6 In repliek stelt verzoekster vast, dat het Parlement „door de stelling van verzoekster zonder meer te aanvaarden, erkent dat zijn eerder standpunt een misbruik van recht was", en dat bijgevolg de instelling de door haar onrechtmatig handelen aan verzoekster opgekomen schade dient te vergoeden, welke schade enerzijds bestaat in materiële en immateriële schade wegens aantasting van haar loopbaan en goede naam en wegens herhaalde weigering van tewerkstelling (begroot op BFR 350 000), en anderzijds in materiële en immateriële schade ter zake van het tegen het tot aanstelling bevoegd gezag aanhangig gemaakte rechtsgeding (begroot op BFR 150 000), een en ander vermeerderd met interessen. Verzoekster vestigt daarbij de aandacht op twee bij haar memorie gevoegde formulieren, door middel waarvan haar is meegedeeld dat haar sollicitaties naar twee bepaalde posten niet waren aanvaard. Daarenboven merkt zij op, dat het Parlement in juli 1985 heeft besloten, te haren aanzien toepassing te geven aan de invaliditeitsprocedure en dat bijgevolg de „missive" waarvan het Parlement gewaagt, „est de window-dressing, permettant à l'AIPN de reculer pour mieux sauter". Verzoekster is derhalve van mening, dat zij er alleszins belang bij heeft, de procedure voort te zetten.

7 Er zij aan herinnerd dat, volgens het inleidend verzoekschrift, het beroep gericht is tegen het besluit van het raadgevend comité om verzoekster niet te plaatsen op de lijst van de ambtenaren die in 1984 voor bevordering in aanmerking komen. Nu dit besluit door het latere besluit van het comité is herroepen, heeft het beroep, zoals in het verzoekschrift omschreven, klaarblijkelijk zijn belang verloren.

8 Verzoekster heeft niet gepreciseerd, of haar nieuwe schadevordering op hetzelfde feit is gebaseerd als haar oorspronkelijke vorderingen, dat wil zeggen op het besluit om haar niet op de lijst van bevorderbare ambtenaren te plaatsen, dan wel op nieuwe feiten, te weten de besluiten om haar sollicitatie naar twee bepaalde posten niet te aanvaarden en om haar geval aan de invaliditeitscommissie voor te leggen. Zou het eerste het geval zijn, dan is de vordering te laat ingesteld, terwijl zij in het tweede geval prematuur is in die zin, dat zij niet is voorafgegaan door de in het Statuut voorziene klachtprocedure. In het kader van de onderhavige zaak is deze vordering dus hoe dan ook kennelijk niet ontvankelijk.

9 In deze omstandigheden heeft het Hof, dat ingevolge artikel 92, paragraaf 2, van zijn Reglement voor de procesvoering in iedere stand van het geding middelen van niet-ontvankelijkheid, welke van openbare orde zijn, in behandeling kan nemen, besloten overeenkomstig artikel 91, paragrafen 3 en 4, van genoemd Reglement op de incidentele vorderingen te beslissen zonder de mondelinge behandeling te heropenen.

10 Uit het voorgaande volgt, dat de oorspronkelijke conclusies hun belang hebben verloren en dat de nieuwe conclusie niet ontvankelijk is. Mitsdien dient de zaak in het register van het Hof te worden doorgehaald.

Kosten

11 Volgens artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering beslist het Hof, wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt, vrijelijk ten aanzien van de proceskosten. Zonder dat het behoeft te onderzoeken in hoeverre de tot staving van het beroep aangevoerde middelen gegrond waren, en ondanks de kennelijke niet-ontvankelijkheid van een der vorderingen, is het Hof van oordeel, dat de bijzondere omstandigheden van de zaak en de ontwikkeling van het geschil voldoende grond opleveren om de verweerder in alle kosten te verwijzen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

de advocaat-generaal gehoord,

beschikt:

1) Er behoeft niet te worden beslist op de conclusies van het verzoekschrift.

2) De conclusies van de repliek worden niet ontvankelijk verklaard.

3) Zaak 19/85 wordt doorgehaald in het register van het Hof.

4) De kosten komen ten laste van het Europees Parlement.

Luxemburg, 28 november 1985.

De griffier

P. Heim

De president van de Tweede kamer

K. Bahlmann